

hamuszín labdarózsa hull
koromgyász labdarózsa hull
jönnek kilenc toronyvivők

valahol messze holdsehol

egyed ha lépnek kondulás
kettőt ha lépnek gyászmise
ha hármat — mennybe rebbenek
anyám hologram-méhibe

Erről az örvényről

erről az örvényről se hittem volna
hogy a Telet magához engedi
hogy engedelmesen befagy

s nem tükröz mást magából csak a rajta
tapodó lábakat

R Ó Z S A E N D R E

„Se híja, se hója...”

(Töprengés verseskönyvek mellett,
35. évemet taposván)

A szívem, a vállam erős még,
se híja, se hója hajamnak,
s ha tagadnám negyvenegy őszét,
hihetnél friss-fiatalnak.
Ép szellemem és a gerincem.
(Csigolyámban a mész sokasul már.)
Gyülevész birodalmam: a nincsen,
s ami lenne, ha volna — koholmány.

Ami lenne, ha volna... Vajon mi?
Mi kellene, mondd, mi hibádzik?
Példást még futja dalolni,
s mersz majd cselekedni gigászit?

Mit akarsz, mire vársz, mire áhítsz,
ki igéz, hova jutsz, ha elindulsz?
Bezárul a válasz; e nyár is...
Örülj, ha megáll egy üres busz,

örülj, ha Budára a kompon
átúszol egy óra gyönyörre,
s nem pottyán a satnya falomból
finnyás hernyó a sörödbbe.
Örülj, ha sötét szemeidre
még visszaragyognak a lányok...
Örülj: aki többre se vitte,
förmédhet: „Még mire vágyott?”

Itt kell magamat kiröhögnöm!
(Önirónia... Hm. Kiderült-e?)
Ki ránt ki e kátyu-időből?
Rám-forr vad iszapja gyűrűzve.
Ragadd meg az üstöködet — s föl!
Mindennapi már ma e példa:
magadat — te cibáld ki e helyből,
ama Münchhausen te legyél ma!

Nem adom magamat meg a múltnak!
Sorsunk — ez a dolga — betelhet;
de bennem idők igazulnak,
s igazolva, jövőbe emelnek!
Utólag — minden előzmény.
Se hitem, se lejárt fogadalmam.
A szívem, a vállam erős még,
se hía, se hója hajamnak.

Őszi foszlányok

Mint kovakő szaga
a pattintás után,
szűrős és hirtelen a reggel.
Kiméletlenül csiholódik
szikrázó délelőtt.

Hasogat
a levegő feje:
tündöklő kékben visszatérő,
elűzhetetlen gondolat —
fürkésző ölyv kering.

*

*A régen elhagyott,
lakatlanságtól bűgő-pörgő
mozdulatok csigaházára
föltekeredik
az ökörnyalóként száladzó tekintet.*

*Se vége-, se kezdete-utcák.
Az üres ablakkeretekben
csak önmagukba látnak
a nyitott szemmel alvó
arckövületek.*

*

*A tárgyakról
már rozsdaként pereg
véletlenségük és
jelentéktelenségük;
s ím eltaszítják csengő árnyukat ...*

*Az égtájak mágnese kellene!
Összegyűjteni
az örvényekkel gyérülő őszt!
Földönfutó lesz minden falevél
előbb-utóbb ... Zörgő farkú egér ...*

Nyirkos lyukba menekül a nap.

ZALÁN TIBOR

A Ragyogás kaszái között

Kisfiam, a Halál bölcsődéjébe adlak.

*Bort iszom és jeges a homlokom.
Nézek a vonatablakon át: kaparó-nyakú
varjak tépik ki a Föld jajduló húsából
a csírás magot. A tekintet tántorog, elesik.
Messzi az ég, kék-hideg és magos
ahogy egyszerre mindenünkből kitakar.
Forgunk a Ragyogás kaszái között
Anyáddal, mint akiknek már mindegy
tovább.*

*S a Tehetetlenség szégyen-bordázata alatt
felősz bennünk, nagyobbra és szelidebbre
mint a katonák.*